

Catherine Coeová

Skvělé hry
se štěňátky

Štěňata z Čarovné louky

Kamarádi skřítkové

bambóok

Catherine Coeová

Štěňata z Čarovné louky

Kamarádi skřítkové

Přeloženo z anglického originálu **Puppies of Blossom Meadow #1: Fairy Friends** vydaného nakladatelstvím Scholastic Limited v roce 2020.

Originally published and licensed by Scholastic Children's Books, a division of Scholastic Limited. All rights reserved.

Text © Catherine Coe, 2020

Cover illustration © Andrew Farley represented by Meiklejohn, 2020

Inside illustrations © Yesenia Moises, 2020

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8452. publikaci

Překlad Matouš Jimel
Jazyková úprava Lenka Šimůnková
Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2022
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2022
Translation © Matouš Jimel, 2022

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-4596-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-3369-7 (print)

bamb**oo**k

Čarovná louka

Prvosienkový rybníček

Jezevčí nory

Sedmikrás
pláň

Makové pole

Velká houština

Přiskyňkový most

Hyacintový
háj

Slunečnicový
sad

Violkové
vřesoviště

Lupinová cesta
Čarovná říčka

Zimolezový kopec

ková

Pro malou borůvku...

Kapitola 1

Psí školka

„Tady to vůbec nevypadá tak, jak jsem si představovala!“ podivila se Erika, když spolu s Andreou a Klárou vstoupily do dveří starobylého domu z červených pálených cihel.

Klára přikývla. „Vypadá to jako úplně normální dům, že jo? A ne psí školka. Tedy až na všechny ty psí hračky, obojky

a pelíšky!“ vtipkovala Klára. Vstoupily do velkého pokoje, kde se v pelíšcích a na gaučích rozvalovali psi všech ras a velikostí.

K Andree hned přicupital jezevčík, holčička si k němu klekla a hladila ho po jeho hebkém hnědém kožíšku. „Nazdar, Matýsku,“ pozdravila ho jménem na jeho jmenovce. „Ty jsi ale mazlík! Ještě jsem neslyšela o psovi, který by se jmenoval Matýsek.“

Do místnosti vstoupil Klářin táta. „To víte, tady se psi jmenují všelijak,“ řekl. „Největší problém je zapamatovat si všechna ta jména!“ Klářin tatínek v Psí pohodě pracoval a Klára už tady za ním byla, dnes to ale bylo poprvé, co si s sebou mohla přivést své dvě nejlepší kamarádky. Prosila tátu celou věčnost, aby je všechny tři nechal v psí školce pomáhat, a on teď konečně usoudil, že už na to jsou dost staré. Byly TAK

nadšené, že budou moct konečně trávit celý den s těmi roztomilými pejsky.

„Tohle je moje oblíbenkyně,“ řekla Klára a pohladila fenku německého ovčáka s růžovoučkým vyplazeným jazykem. „Poppy sem chodí každý den, když jsou její páníčci v práci. Můžeme ji vyvenčit, tati?“

„Zatím ne,“ odpověděl tatínek. „Ale až bude čas na dopolední venčení, můžete jít se mnou.“

Andrea hopsala samým nadšením ze strany na stranu a Erika s rukama nad hlavou vykřikla: „Supeeer!“

Všechny tři kamarádky bydlí ve stejném věžáku, asi dvacet minut chůze od Psí pohody. Doma však domácí mazlíčky mít nesmějí. Ale Erika zvířátka zbožňuje, jako malá trávila celé prázdniny na statku u babičky a dědečka ve Švédsku a pomáhala jim starat se o ovečky a slepice. Věděla,

že chce jednou se zvířaty pracovat, a nyní dostala příležitost si to vyzkoušet!

„A teď byste mohly jít trochu poklidit do skladu,“ řekl Klárčin táta „Už to tam hodně dlouho nikdo nesrovnal.“

Andrea, Erika a Klára se na sebe podívaly. To si tedy nepředstavovaly, že tady budou dnes uklízet.

„Dobře, tati,“ souhlasila Klára. „Ale slíb nám, že až to budeme mít hotové, budeme moct vzít pejsky na procházku.“

„Jasně,“ usmál se. „Sklad je v té kůlně na konci zahrady. Tady máte klíč.“

Cestou ke dveřím na zahradu si ještě pohladily pár pejsků.

Úzká zahrada byla plná psích prolézaček a hraček. Andrea poskakovala mezi tyčkami na agility, Klára s Erikou se vydaly po kamenné cestičce.

„To jsem nevěděla, že psi také závodí přes překážky!“ pronesla Andrea zadýchaně. Překážkový běh byl totiž její oblíbenou disciplínou ve sportovním kroužku.

Už už se chystala vlézt do tréninkového tunelu, ale Erika ji okřikla: „Pojď, Andreo! Čím rychleji vyklidíme ten sklad, tím dřív se budeme moct vrátit k pejskům.“

Andrea dohopkala za kamarádkami ke kůlně. Klára odemkla visací zámek na dveřích a vstoupily dovnitř. Vzduch se tetelil zvířeným prachem, který se třpytil ve slunečních paprscích procházejících oknem. „HEPČÍ!“ kýchla Klára.

Erika si prohlížela police se psím vybavením a haldy papírových krabic na zemi. „Tvůj táta nežertoval, když říkal, že se tu už dlouho neuklízelo!“ obrátila se na Kláru.

„Myslela jsem, že to zabere jenom pár minut,“ povzdychla si Klára. Pak si utáhla své dva černé kudrnaté drdolky a nabídla gumičku i Andree. Ta se vděčně usmála a stáhla si dlouhé hnědé vlasy do culíku.

Erika si zastrčila blondáté mikádo za uši a klekla si. Pustila se do úklidu první police. Rovnala pytle se psím krmivem a rozsypané granule nabírala smetáčkem a lopatkou.

„Jé, podívejte, plyšové kuře!“ zvolala Andrea a podala ho z horní police. Jak po něm sáhla, kuře se zachichotalo. „Tohle má snad psy rozesmát?“ podivila se.

Erika zavrtěla hlavou a pokračovala v úklidu. „To je asi pro štěňata, na žvýkání. Aby neokusovala nábytek.“

Klára vyskočila, aby dosáhla až na horní polici. Vzala do každé ruky jedno kuře. Třásla jimi jako rumba koulemi a začala zpívat: „A to kuře, krákoře, běhá po dvoře...!“

A obě kamarádky se tomu jejímu hopsání po skladu smály.

„Co je tohle?“ zeptala se Andrea, když Klára dotančila.

Erika pohlédla na krátký zelený provázek v Andreině ruce. „To je psí uzlík. Strýčkův labrador si s takovými moc rád hraje.“

Klára popadla koště a začala zametat podlahu. Mávala s ním, jako by tančila valčík.

Erika uspořádala polici se psím krmivem a začala poklízet tu nad ní. Andrea mezitím otevřela vysokou skříňku s potřebami pro psí hygienu. Položila kartáče na skříňku, aby ji mohla vymýt. Pak si ale všimla, že nahoře na skříňce něco je, a tak si stoupla na špičky a přitáhla si to.

„Podívejte!“ zvolala Andrea a otočila se na své kamarády.

„Andreo, co to zase máš?“ křikla Erika.

„Takhle to tu nikdy nedokončíme, když budeš zkoumat každou věc!“

Klára se naklonila k Andree a prohlížela si, co to našla. „To je přece jen starý obojek.“

„Možná...“ kývla Andrea. „Ale vypadá zvláště.“ Sfoukla z obojku prach a jeho fialová látka se zatřpytila.

Erika se na to přišla také podívat. „Kvítek,“ přečetla jmenovku. „To je hezké jméno pro psa.“

Klára se zamračila. „Táta nikdy nemluvil o pejskovi, který by se jmenoval Kvítek. A on mi vypráví o všech, kteří sem chodí.“

Lesklá stříbrná jmenovka se točila na řetízku. Erika a Klára po ní sáhly obě najednou, aby ji zastavily. „Cítíš to?“ zeptala se Andrea a zírала na ruce, ve kterých obojek držely. Byl najednou teplý a trochu brněl, jako kdyby byl živý.

Hned nato začaly z obojku sršet bílé jiskry a vířit ve vzduchu. Vypadalo to, jako by dívky obklopoval nádherný rotující ohňostroj.

Erika vykřikla, když ji to nadzvedlo do vzduchu. Viděla, že Andrea a Klára se také začínají vznášet. Všechny tři kamarádky stoupaly vzhůru a zíraly na sebe vytřeštěnýma očima. Brzy bylo všude kolem

tolik jisker, že už ani nebyl vidět sklad, ve kterém se nacházely!

„Co se to děje?“ vyhrkla Klára a svírala chvějící se obojek.

„Nevím,“ vyjekla Erika. „Ale drž se ho pevně!“